

Така казала змията.

И ето тя теглѣла, и слончето теглѣло, и крокодилътъ теглѣлъ. Ала слончето и змията теглѣли по-силно, та крокодилътъ най-послѣ изпусналъ носа на слончето и тъй силно се плѣсналъ въ водата, че плѣсъка се чулъ по цѣлата рѣка Лимпопо. А слончетото съвсѣмъ неочаквано се тръснало на земята, много по-скоро, отколкото желало.

Най-напрѣдъ то учтиво благодарило на змията, а слѣдъ това се залѣвило да си поправи носа, както билъ по-напрѣдъ. То го обвило съ прѣсни бананови листа и го спуснало въ сиво-зелената рѣка Лимпопо.

— Извинете, — отговорило слончето, — носътъ ми пострада много и искамъ да го направя, както бѣше по-рано.

— Мно-о-го ще има да чакашъ, забѣлѣжила змията. — Пъкъ отъ дѣ да знаешъ, може би въ този му видъ да ти бжде по-полезенъ?

III.

Слончето стояло три дни на брѣга на рѣката и сѣ чакало да му се скъсѣ носътъ. Ала очакванията му били напразни, а самото слонче, като не сваляло очи отъ носа си почнало да гледа изкриво.

Ти разбирашъ, моя миличка, че крокодилътъ удѣлжилъ носа на слончето и го обърналъ на хоботъ, каквито иматъ всички слонове, които живѣятъ по свѣта.

На третия день вечерътъ прѣхвъркнала муха и тъй ожилила слончето въ рамото, че го заболѣло. Безъ да знае самó, какъ станало това, слончето протегнало хобота си и убило на мѣсто мухата.

— Полза номеръ първи! — казала змията. — Съ първия си носъ ти не би могло да направишъ това. Опитай се да ядешъ нѣщо!

Безъ да знае самó, какъ станало това, слончето откъснало съ хобота голѣмо снопче трѣва, отърсило я отъ праха, като я ударило нѣколко пжти о прѣдния си кракъ, и най-послѣ я втикнуло въ устата.

— Полза номеръ втори! — казала змията. — И това не би могло да направишъ съ прѣдишния си носъ. Не намирашъ ли, че сега слънцето пече немилостиво?